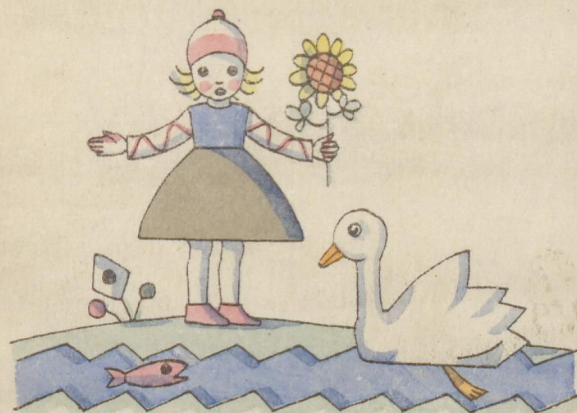
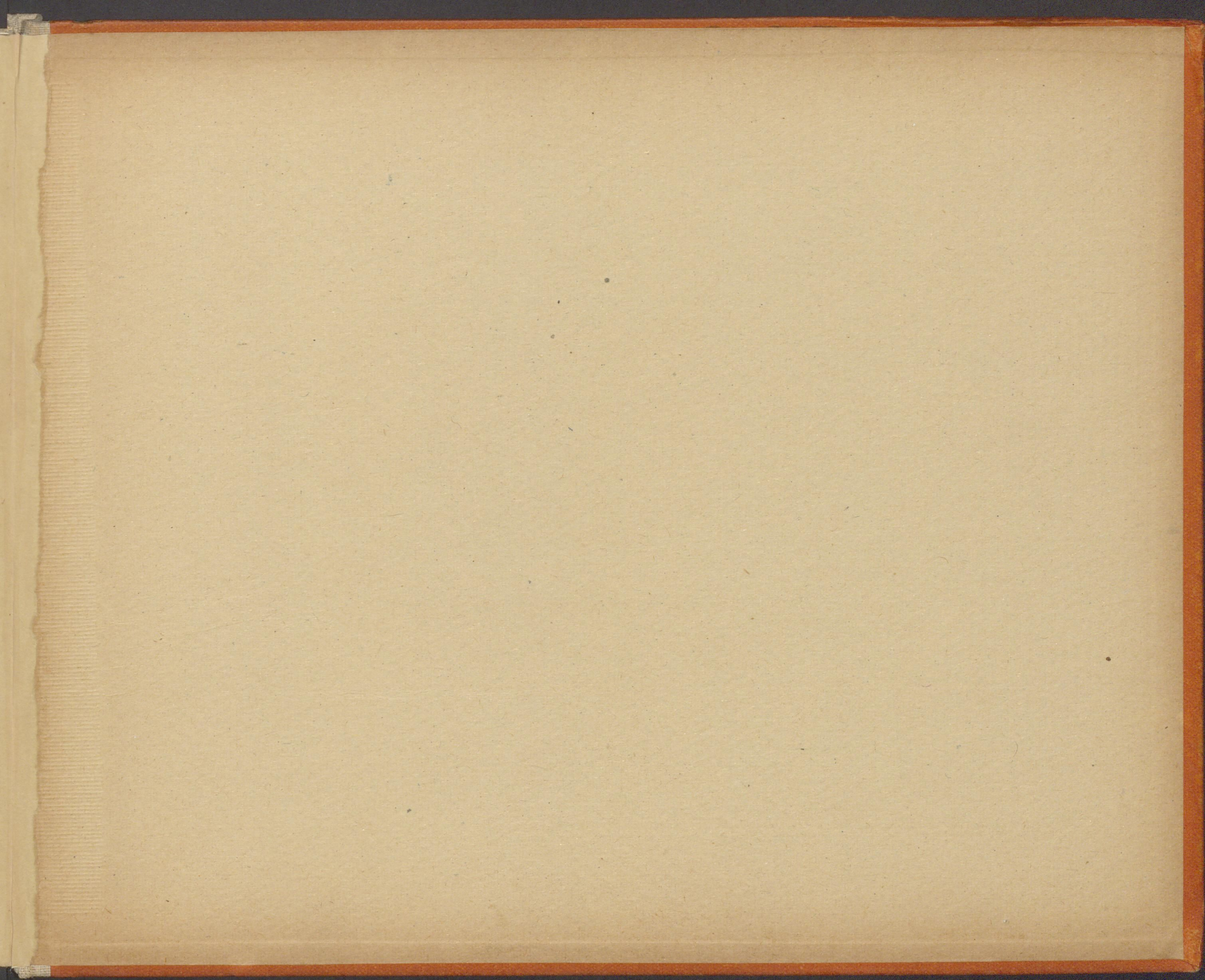
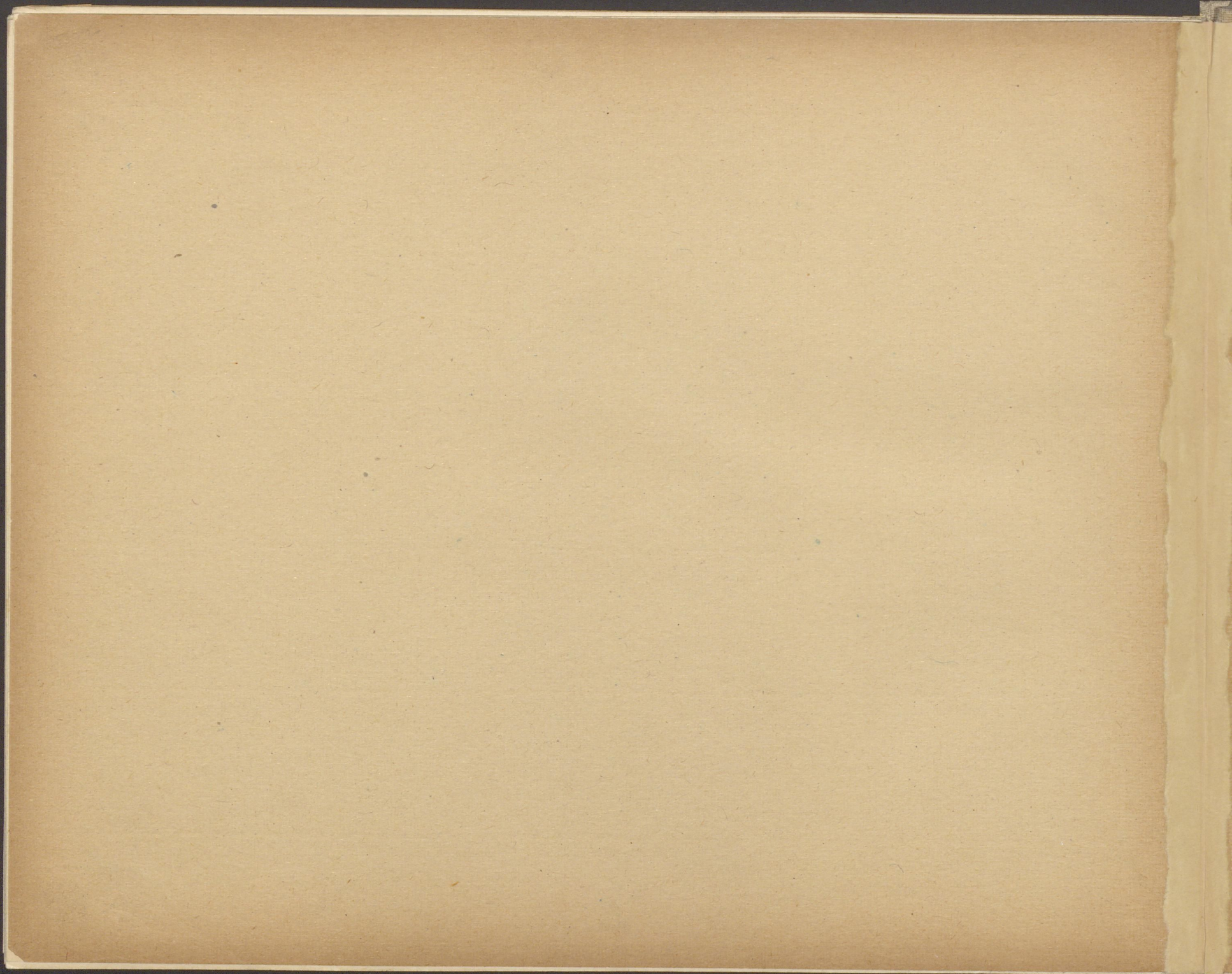

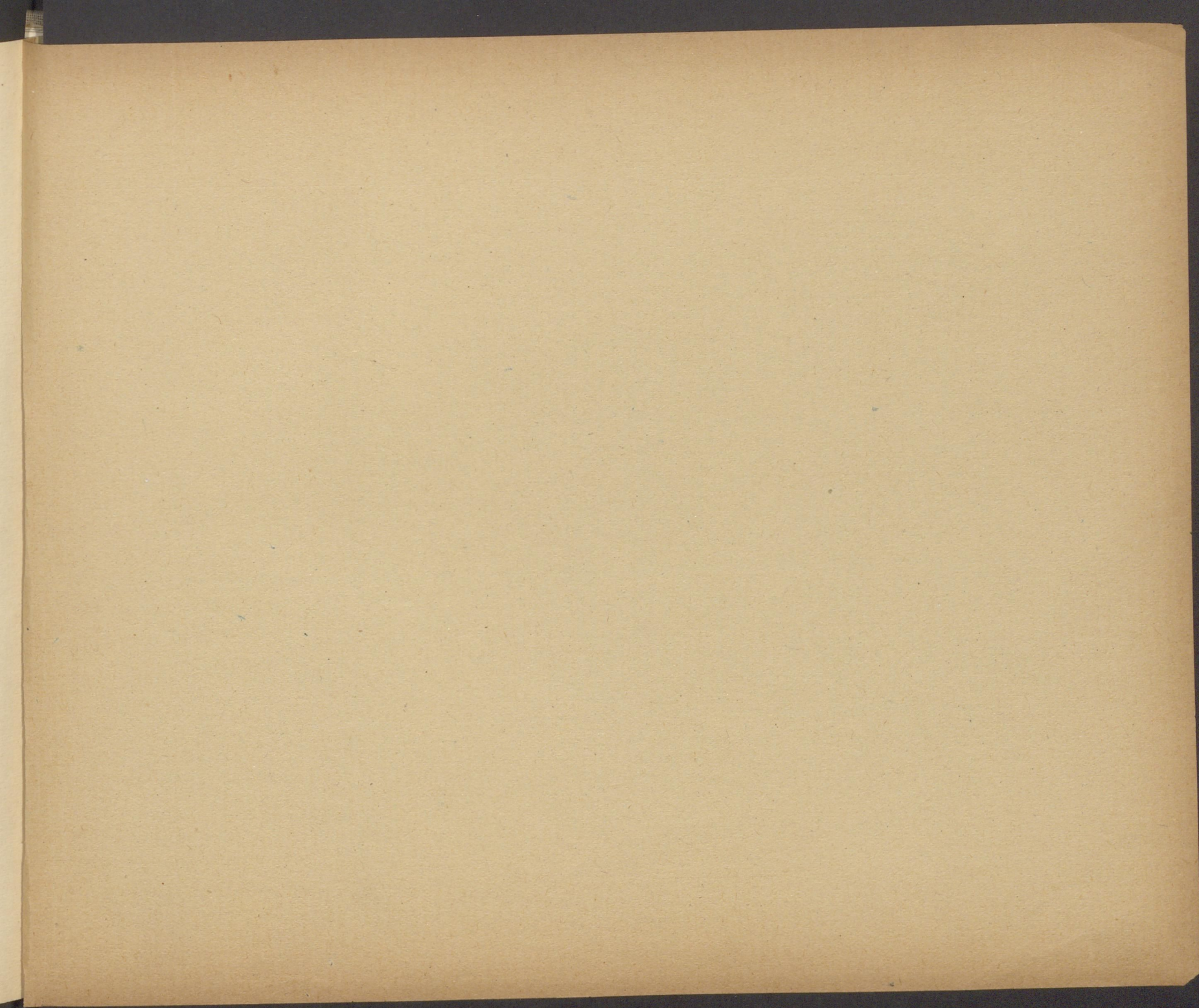
אֶשֶׁר שִׁיחֹת לִילָדִים
עִם צִיּוּרִים מְאֹת

תּוֹם וַיְדַמֵּן - פְּרוּיֵד

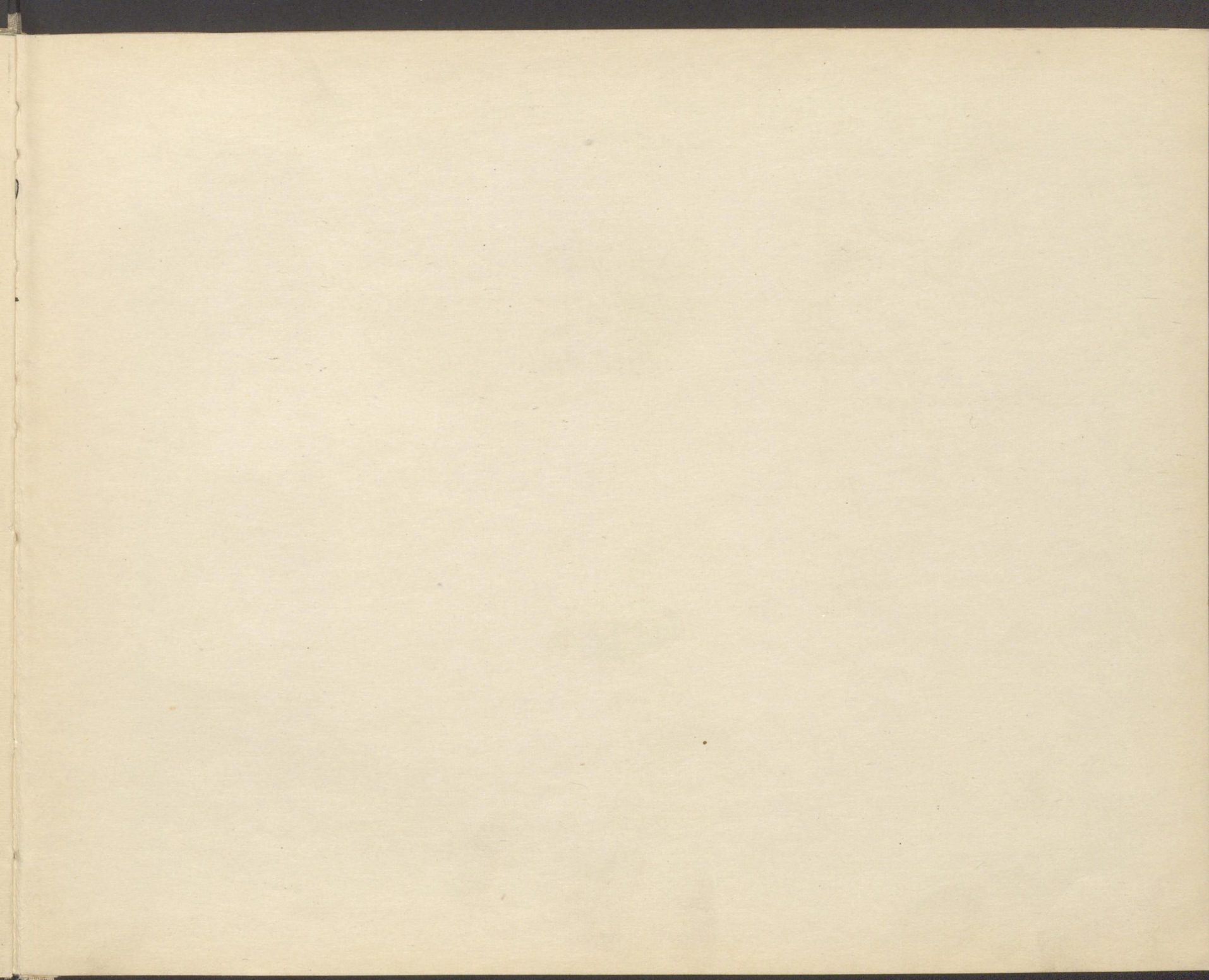

הוצאת אוסירי

ירושלם-ברלין

ה ע ו ר ד ת נ ב א ל י ק

עשר שיהות לילדים

על פי אנדרסן, גרים ואחרים

עם ציורים מאת תום ונדמן-פרויד

הוצאת "אופיר" על יד "מורנה" ירושלים / בקרלין

ג

ס

ר

ת

בת־המֶלֶךְ וְהַעֲרִשָּׁה.

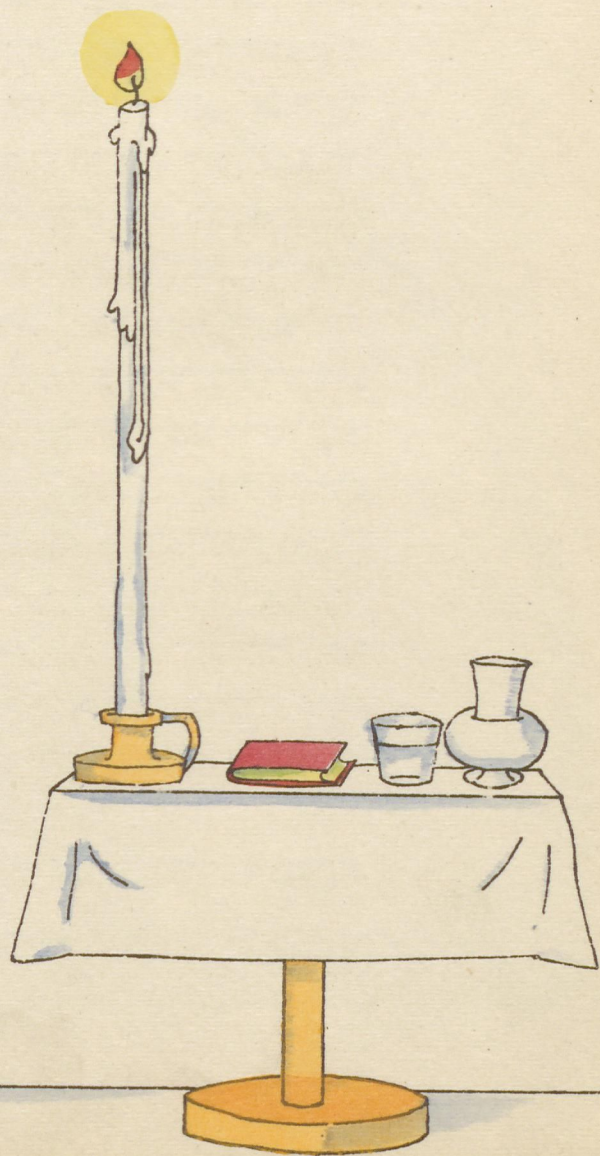
בְּתֵּמֶלֶךְ אַחַד יֵצֵא לְבַקֵּשׁ לוֹ אִשָּׁה. וְאוּלָּם רַק בְּתֵּמֶלֶךְ מִלְּדָה חֲפִיץ בְּתֵּמֶלֶךְ. הַלֵּךְ מִמְּדִינָה לְמְדִינָה. בְּקִשׁ. חֲפִשׁ – וְלֹא מֵצָא. לֹא שָׁאִין בְּנוֹת־מְלָכִים בְּעוֹלָם – יֵשׁ וַיֵּשׁ! אֵךְ גַּם אַחַת מֵהֵן לֹא יָבִילָה לְתַת אֹתָהּ אֶתְּמַת. כִּי אֲבָן בְּתֵּמֶלֶךְ־הִיא מִלְּדָה. שָׁב בְּתֵּמֶלֶךְ אֶל בֵּיתוֹ סָר וְזָעַף. כִּי מְאֹד מְאֹד חָשְׁקָה נַפְשׁוֹ בְּבֵת־מֶלֶךְ מִלְּדָה.

וַיְהִי הַלַּיְלָה וּסְעָרָה גְּדוּלָּה בָּאָה. וְהִנֵּה בְּרָקִים וּרְעָמִים. וְהִנֵּה הַמּוֹן נָשֵׁם – פָּחַד־פָּחַדִּים! פְּתָאוֹם – וְהִנֵּה קוֹל דּוֹפֵק עַל שַׁעַר הָעִיר. יֵצֵא הַמֶּלֶךְ הַזֶּקֶן הַשְּׂעָרָה לִפְתַּח לְבָא. הַמֶּלֶךְ פָּתַח – וְהִנֵּה בְּתֵּמֶלֶךְ לְפָנָיו. אֵךְ מִדֶּ־נוֹרָא הָיָה מֵרָאֵה: שַׁעֲרוֹתֶיהָ וּשְׂמֵלוֹתֶיהָ נוֹלוּ מִיָּם. וַיַּעֲלֶיהָ מֵלֹאֵי מִיָּם. וְכָל בְּשָׂרָהּ רָטַב מִמַּיִם. הִיא אָמְרָה. כִּי בְּתֵּמֶלֶךְ הִיא מִלְּדָה.

”הַלַּיְלָה וְגִדְעִי.” – אָמְרָה הַמֶּלֶכָה הַזֶּקֶנָה בְּלִבָּהּ. וּבְפִיהָ לֹא דִבְרָה דָּבָר. בָּאָה אֶל חֲדָר הַמִּשְׁכָּב. הַסִּירָה כָּל הַכְּסָתוֹת וְהַמְּצָעוֹת מֵעַל הַמִּשְׁבָּה. וּבְקִרְקַע הַמִּשְׁבָּה הִנִּיחָה עֲרִשָּׁה אַחַת. אַחֲרֵי־כֵן הִשִּׁיבָה אֶל הַמִּשְׁבָּה אֶת הַמְּצָעוֹת. עֲשָׂרִים בְּמִסְפָּר. וְעָלִיחֵן אֶת הַכְּסָתוֹת הַרְבּוֹת. עֲשָׂרִים בְּמִסְפָּר גַּם הֵן. וְלֹא נוֹדְעָה הָעֲרִשָּׁה אֲשֶׁר מִתְּחַתָּה. בְּמִשְׁבָּה הַזֹּאת שָׁכְבָה בְּתֵּמֶלֶךְ כָּל הַלַּיְלָה.

לְמַחֵר שָׁאֲלוּהָ. אִם עָרְבָה לָהּ שְׂנֵתָה. ”לֹא וְלֹא. מִנוּחָה לֹא מֵצָאֵתִי. כָּל הַלַּיְלָה לֹא עֲצַמְתִּי עֵינַי. אֱלֹהִים הוּא הַיּוֹדֵעַ. מָה תִּדְבָּר אֲשֶׁר בְּמִשְׁבָּה. דִּבְרַמָּה קִשְׁתָּה הַעֵיִן תַּחְתִּי וְאִין כִּי מָתָם. אֵימָה וּפָחַד!”

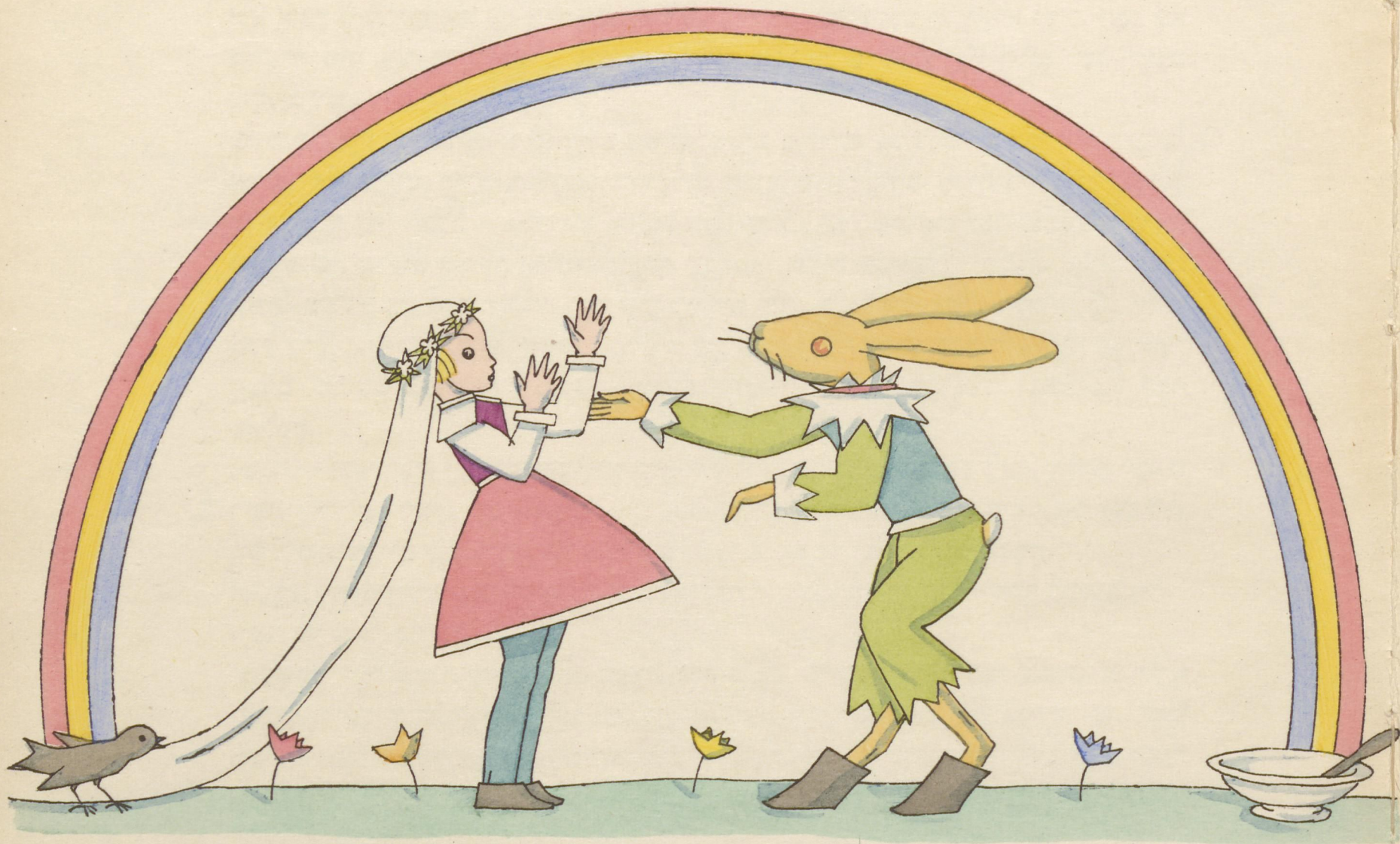
אָז יָדְעוּ. כִּי אִין זֹאת כִּי אִם בְּתֵּמֶלֶךְ מִלְּדָה לְפָנֵיהֶם. כִּי עַל בֶּן חֲשָׁה בְּנִרְגַר הָעֲדָשִׁים מִכַּעַד לְעֲשָׂרִים מְצָעוֹת וְעֲשָׂרִים בְּכָסוֹת. רַק בְּתֵּמֶלֶךְ מִלְּדָה עֲנָה וּרְכָה כָּבֵה. אָז לָקַח אוֹתָהּ בֶּן הַמֶּלֶךְ לְאִשָּׁה. כִּי יָדוּעַ יָדַע. כִּי בְּתֵּמֶלֶךְ מִלְּדָה לוֹ. וְהָעֲרִשָּׁה בָּאָה אֶל גִּבּוֹי הַמֶּלֶךְ. הִנֵּה הִיא שָׂם עַד הַיּוֹם. אִם לֹא לָקַח אוֹתָהּ אִישׁ.

כַּלְתּוֹ שֶׁל בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת.

מַעֲשֵׂה בָּאֵם וּבִתָּהּ, שֶׁהָיָה לָהֶן בֶּן יָרֵק מְלֵא כְרוֹב. בַּיּוֹמוֹת הַנְּשָׁמִים בָּא לְשֵׁם בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת וּלְחַדֵּךְ אֶת כָּל הַכְּרוֹב. אָמְרָה הָאֵם לְבִתָּהּ: "רְדִי הַגָּנָה וְנִרְשִׁי אֶת בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת." וַיֵּצֵא הַיְלָדָה וְאָמְרָה אֶל בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת: "גִּשְׁהֲלָאָה, גִּשְׁהֲלָאָה, בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת! אַל תִּלְחֲדוּ אֶת כָּל הַכְּרוֹב." אָמַר לָהּ בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת: "בּוֹאִי, יְלָדָה, שְׂבִי עַל זַנְבִי וְאֲבִיאֲךָ אֶל סִכְתִּי." לֹא שָׁמְעָה לוֹ הַיְלָדָה. לְמַחֵר בָּא בֶן הָאֲרֻנָּת שְׂנִית לְלַחֵד אֶת הַכְּרוֹב. אָמְרָה הָאֵם לְבִתָּהּ: "רְדִי הַגָּנָה וְנִרְשִׁי אֶת בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת." יָרְדָה הַיְלָדָה וְאָמְרָה לְבְנֵי־הָאֲרֻנָּת: "אִי אִי בְנֵי־הָאֲרֻנָּת! אַל תִּחַבְּלוּ אֶת כָּל כְּרוֹבֵינוּ!" אָמַר בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת לַיְלָדָה: "בּוֹאִי, יְלָדָה, שְׂבִי עַל זַנְבִי וְאֲבִיאֲךָ אֶל סִכְתִּי." יָשְׁבָה הַיְלָדָה עַל זַנְבֵי בְנֵי־הָאֲרֻנָּת. הוֹצִיא אוֹתָהּ בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת אֶל מַחוּץ לְעִיר אֶל סִכְתּוֹ. אָמַר בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת לַיְלָדָה: "עַמְדִי וּבִשְׁלִי כְרוֹב וְדַחֵן וְאֶקְרָא לְמַחְתָּנִים." (מִי זָמִי הָאוֹרְחִים? מְסֵרוּ לִי אִישׁ מִפִּי אִישׁ: בָּאוּ כָּל הָאֲרֻנָּבוֹת. הָעוֹרֵב הָיָה הָרַב הַמְסַדֵּר אֶת הַקְּדוּשִׁין, הַשּׁוֹעֵל הָיָה שָׁמֵשׁ וְהַקְּשֵׁת בְּשָׂמִים הָיְתָה לָהֶם לְחֻפָּה.) נִעְצְבָה הַיְלָדָה, כִּי לְבַדָּה הִיא וְאִישׁ אֵין אִתָּהּ. בָּא בְנֵי־הָאֲרֻנָּת וְאָמַר: "עֲרֹכִי הַשְּׁלֶחֶן, הַמַּחְתָּנִים בָּאוּ לְשִׂמְחַת אֲתָנוּ." לֹא אָמְרָה הַכֶּלֶה דָּבָר וּבִכְתָּהּ. וַיֵּצֵא בֶן הָאֲרֻנָּת וְשָׁב וְאָמַר: "עֲרֹכִי הַשְּׁלֶחֶן, הַמַּחְתָּנִים רַעֲבִים." לֹא אָמְרָה הַכֶּלֶה דָּבָר וּבִכְתָּהּ. וַיֵּצֵא בְנֵי־הָאֲרֻנָּת וְשָׁב וְאָמַר לָהּ: "עֲרֹכִי הַשְּׁלֶחֶן, הַמַּחְתָּנִים מַחֲכִים." כִּשְׂיֵצֵא בְנֵי־הָאֲרֻנָּת מִשֵּׁם לְקַחַת הַיְלָדָה בְּכַף עֲשׂוּיָה כֶּשֶׁי, הִלְבִּישָׁה אוֹתָהּ אֶת שְׂמֵלוֹתֶיהָ הַחֲמוּדוֹת, שָׁמָּה כַּף הַמְּבַשְּׁלִים בְּיָדָהּ וְחוֹשִׁיבָה אוֹתָהּ עַל יַד קַלְחַת הַדַּחֵן, וַיֵּצֵאָה לְשׁוֹב אֶל אִמָּהּ.

וּבְנֵים שׁוֹב בְּנֵי־הָאֲרֻנָּת וְאָמַר: "עֲרֹכִי הַשְּׁלֶחֶן" וְהִדְרָף אֶת הַבְּבָה בְּרֵאשֶׁהּ. נִפְלָה מִצְנַפְתָּהּ. רָאָה בְנֵי־הָאֲרֻנָּת, כִּי לֹא כַלְתּוֹ הִיא וַיֵּצֵא מִשֵּׁם בְּכֶשֶׁת־פָּנִים.

גן-עדן התחתון.

גן-עדן התחתון מי יודע? — גן-עדן התחתון אני יודע. עוד טעמו עומד בפני ושפתי. ראיתיו ולא אֶזכר מתי. הבִּלְיָה אם ביום, הִבְהִיקין אם בחלום. עוד רָאֵהוּ וְאֵלֵיו לֹא קָרַב, קָשָׁע בָּא בְשַׁעֲרָיו, גַּדְס פֶּתַח דְּלֹתָיו, וְאֵלֶם סֵפֶר לִי כָּל זֹאת בְּשַׁפְתָּיו. מִי חָרַשׁ יְסוּד הַלֹּם, יֵשֶׁב וַיִּשְׁמַע וַיִּקְשִׁיב דָּם.

בָּתִּים בְּגַן עֵדֶן וְעִירִים-וְעִירִירִים, צַחִים מְשִׁישׁ וּמִשְׁלַג בְּהִירִים, גְּנוּתֵיהֶם לֹא תָבֵן וְלֹא קָשׁ, כִּי אִם צַפִּיחוּת בְּדָבָשׁ; קִירוֹת הַבָּתִּים וְדִלְתוֹתֵיהֶם, חֲלוּנֵיהֶם וְתַרְסִיסֵיהֶם, מִן הַמַּסְדְּרוֹן וְעַד הָאוֹלָם, מִן הַמַּעֲקָה וְעַד הַסֶּלֶם — מִמְּתָקִים מַעֲשֵׂה אִפָּה בָּלֶם, עֲצֵיו טוֹצִיאִים בְּגִדֵי צַבְעוֹנִים, מִיָּנִים מְמִינִים שׁוֹנִים, שֵׁשׁ וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן, מַעֲשֵׂה יָדֵי אָמֵן; וְעִוּוֹת בְּכַרְבֶּם וְגִלְסַקְאוֹת, רַבּוֹת חַמּוֹת וְנֹאוֹת, גְּדֵלוֹת שֵׁם בְּכָל הַשָּׁעוֹת, וְכָל-שָׁכֵן לְפִוְרִים וְלַחַג הַשָּׁבוּעוֹת; וּפְלָגֵי דָבֶשׁ וְחֶלֶב יְרוּצוֹ בְּכָל מַעְגָּלֵי; וְחֲרִיצֵי גְבִינָה, חֲרִיצִים חֲרִיצִים, עוֹלִים מִן הָאָרֶץ וּמְצִיָּצִים, גְּדוּלִים וּקְטָנִים וּקְטָנֵי-קְטָנִים, קְבוּעִים בַּמַּרְצֶפֶת בְּאֲבָנִים, וְיוֹנִים צְלוּיּוֹת, הֵן וְגוֹזְלֵיהֶן, מְעוֹפְפוֹת וּבָאוֹת אֶל הַפֶּה מֵאֲלֵיהֶן.

גִּשְׁמֵיו — נִטְפֵי דָבֶשׁ וַיֵּן, מִתּוֹקִים לְחֵד וְתֹאדָה לְעֵינַיִם, כָּל הַרוּצָה פּוֹשֵׁט לְשׁוֹן וְלוֹקֵק, וְשֹׁאֵנו רוּצָה — רוֹקֵק, הַשֶּׁלֶג שֵׁם — אֲבָקֶת סֶכֶר וְכָה, דָּקָה מִן הַדָּקָה, וְהַבְּרָד — גְּרָגְרֵי נֶפֶת מִתּוֹקִים, מְעַרְבִים בְּשִׁקְדִים וּבְצַמּוּקִים, כָּל אוֹכְלֵיהֶם יוֹכְרוּ טַעֲמָם עַד יִצְמַח לָהֶם שִׁפְמָם, וּמִסְבִּיב לְגַן-עֵדֶן חוֹמָה גְבוּחָה וְאַרְכָּה, דִּיֶּסֶת אֶרֶז כְּלָה, דִּיֶּסֶה מִתּוֹקָה, וְאֲשֶׁר יֹאמֶר לְבוֹא בֵּיתָה — וְחָצָה עַד צִוָּאר בְּדִיֶּסֶה.

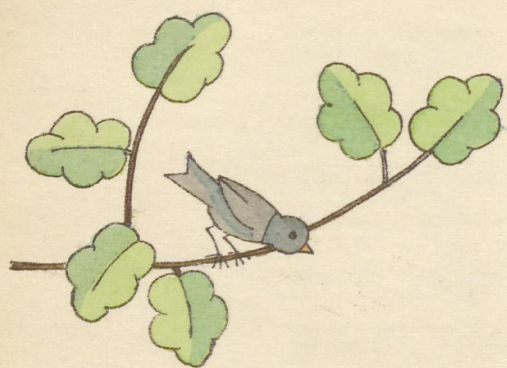
וּבְשַׁעַר הַחוֹמָה כְּתֻבָּת בְּזֹאת, מְלָה בְּמְלָה וְאוֹת בְּאוֹת: מִי עֲצַל וְהוֹלֵךְ בְּטַל בְּבָנִים, מִי רוֹדֵף וּבּוֹבִים וְקוֹטֵל קָנִים, הַלֹּם הַלֹּם גְּנוּה־עֵדֶן בָּאוּ, אֵין לְעֲצָלִים מְקוֹם טוֹב כְּמוֹהוּ, פֶּה יֵשֶׁבוּ בְּשָׁלוֹם הַבְּטָלָנִים כָּלֶם, וְדִיֶּהֶם חֲבוּקוֹת וּשְׂכָרָם וְשָׁלֶם: פְּהִיקָה בְּדִינָר וְלִקְיָקָה בְּשָׁנִים, וְשִׁכְרַ שִׁיחָה נָאָה — שְׁבָעִים שְׁבַעֲתַיִם, וְכָל שְׁפִלְיָדִים וְזוּחַל עַל שְׁתֵּימִם יֵצֵא לוֹ שֵׁם בֵּין תְּנוּר וּכִירִים מִמְּצָרִים וְעַד אֲרֵם נְהִרִים.

אֵת אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי אוֹתָהּ אִסְפָּרָה, וְאַתֶּם שָׁלְמוּ לִי בְּמוֹמֵנִים מְהֵרָה, גְּרָה שְׁלֵמָה וְחֲצֵי הַגְּרָה, אָמֵן וְאָמֵן.

העבד החכם.

איש אחד אבדה לו פרה. שלח את עבדו החכם לבקשה. עבר זמן רב והעבד לא שב. אמר האיש בלבו: אין בעבדי נאמן! כמה טרח הוא טורח! - חכה עד בוש והעבד בכל זאת לא שב. דאג לו האדון, פן קרהו אסון. יצא האדון לבקש את עבדו. הרבה בקש האדון, עד שמצא את עבדו רץ הנה והנה בשדה. הדביק אותו ואמר: "מה אתה עבדי הנאמן - המצאת את הפרה אשר שלחתך לבקשה?" - "לא, אדוני. - ענה העבד - גם בקש לא בקשתיה עוד!" - "ומה בקשת אפוא?" - "שאל האדון. "את המוב מן הפרה בקשתי, בקשתי ומצאתי." - "ומה הוא?" - "שלוש צפרים" - ענה העבד. - "ואלה איפה הן?" שאל האדון. - "את האחת אני רואה, השנית - אני שומע קולה ואחרי השלישית עוֹדֵנִי רוֹדֵף" - ענה העבד החכם.

בבית-התרח.

תִּרְנְנֹול וְתִרְנְנֹולת אָמְרוּ לְנִסּוּעַ לְמִרְחָקִים. עָשָׂה הַתִּרְנְנֹול עֲגֹלָה יִפְהָ, וְאַרְבָּעָה אוֹפְנִים אֲדָמִים
עָשָׂה לָהּ, וְרָתַם אוֹתָהּ לְאַרְבָּעָה עֲבָכָרִים. יָשְׁבוּ הַתִּרְנְנֹול וְהַתִּרְנְנֹולת בְּעֲגֹלָה וְנִסְעוּ לְדֶרֶכָם. הֵם
בְּדֶרֶךְ – וְהִנֵּה חֲתוּל בָּא לְקִרְאָתָם. שָׁאַל הַחֲתוּל: “אָנָּה תִּלְכוּ?” – עָנָה הַתִּרְנְנֹול: “דֶּרֶכְנוּ –
הַדֶּרֶךְ, הַעוּלָה בֵּית תֵּרַח” אָמַר הַחֲתוּל: “קְחוּנִי אִתְּכֶם.” – עָנָה הַתִּרְנְנֹול: “יְהִי
כְדֶרֶךְ! שֵׁב מֵאַחֲרֵינוּ וְאַל תִּפְּלֵנוּ.”

הַשְּׁמֵרוֹ, הַזְּהִירוֹ.

פֶּן תִּטְנֹפוּ

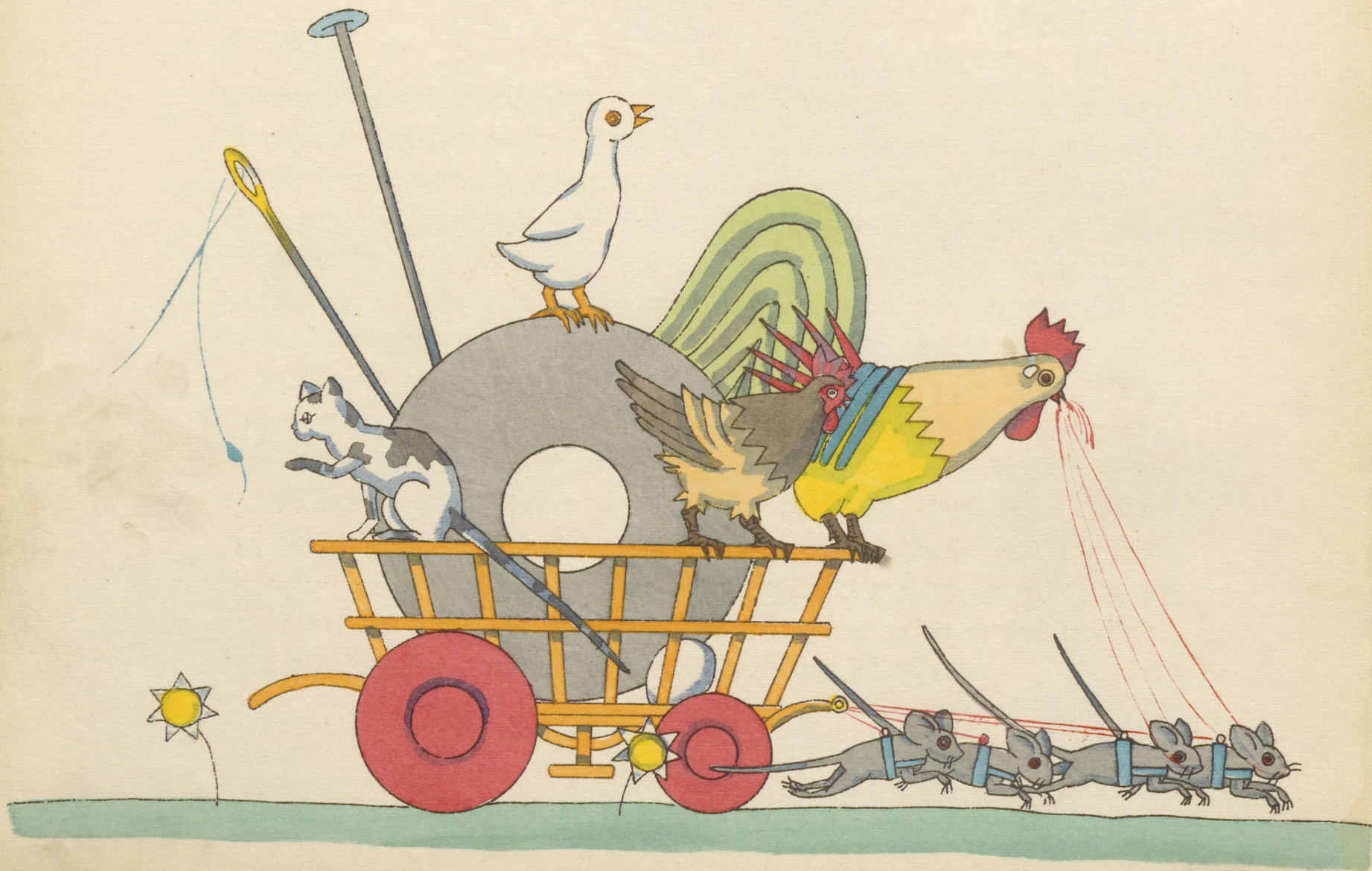
חֲגָרִים וְסוּמִים!

אוֹפְנֵינוּ הָאֲדָמִים!

דֶּרֶכְנוּ – הַדֶּרֶךְ

הַעוּלָה בֵּית תֵּרַח.

אַחֲרֵי הַחֲתוּל בָּא עוֹד פְּלַח-דֶּרֶכָב, אַחֲרָיו בִּיצָה, אַחֲרֶיהָ בִּרְאֵנוּ, אַחֲרָיו סָבָה, אַחֲרֶיהָ מַחֵט –
וְכֹלֶם יָשְׁבוּ בְּעֲגֹלָה וְנִסְעוּ יָחַד. הֵם בָּאוּ אֶל בֵּית תֵּרַח – וּבַעַל הַבַּיִת אֵינְנוּ! הִבִּיאוּ הָעֲבָכָרִים
אֶת הָעֲגֹלָה אֶל הָאָרְזָה, עָפוּ הַתִּרְנְנֹול וְהַתִּרְנְנֹולת וְעָלוּ עַל קוֹרֵת הַנֶּגֶן, טָפְסוּ הַחֲתוּל וְעָלָה וַיֵּשֶׁב בְּפִי
הַתַּנּוּר, הִתְעַשְּׂפָה הַבִּיצָה בְּמַנְבֵּת, בָּאָה הַסֶּכֶה בְּכַר הַכֶּסֶף, קָפְצָה הַמַּחֵט וְנִתְקַעָה בְּכַר הַמַּשָּׂה,
וּפְלַח הַדֶּרֶכָב רָבַץ לִפְנֵי הַדֵּלֶת, שָׁב תֵּרַח הַבַּיִתָּה וּבִקֵּשׁ לְהַבְעִיר אֵשׁ בַּתַּנּוּר – עָפַר הַחֲתוּל
בְּאֶפֶר אֶל פְּנֵיו, רָץ אֶל הַמְּבִשְׁלָה לְרַחֵץ אֶת פְּנָיו – שָׁפַךְ עָלָיו בִּרְ-הָאֵנוּ מַיִם, בִּקֵּשׁ לְהַסְתַּפֵּן
בְּמַנְבֵּת – קָפְצָה מִשָּׁם הַבִּיצָה וְנִשְׁבְּרָה וְטָחָה אֶת עֵינָיו, בִּקֵּשׁ לָנוּחַ עַל הַכֶּסֶף – נִנְעָצָה הַסֶּכֶה
בְּכֶשֶׁרוֹ, כָּעַם מְאֹד וְהִתְנַפֵּל אֶל הַמַּשָּׂה לְשֹׁכֵב שָׁם – וְהִנֵּה עֲקָצָה אוֹתוֹ הַמַּחֵט, צָעַק מִכַּעַס צָעָקָה
גְּדוּלָה וּבִקֵּשׁ לְבָרוּחַ הַחוּצָה – הִתְנַפֵּל עָלָיו הַדֶּרֶכָב אֶצֶל הַדֵּלֶת וְרָצַץ אֶת גְּלִגְלָתוֹ.
אֵין זֹאת, כִּי אִם הִנֵּה תֵּרַח רָשָׁע גְּדוּל, רָשָׁע מְרָשָׁע!

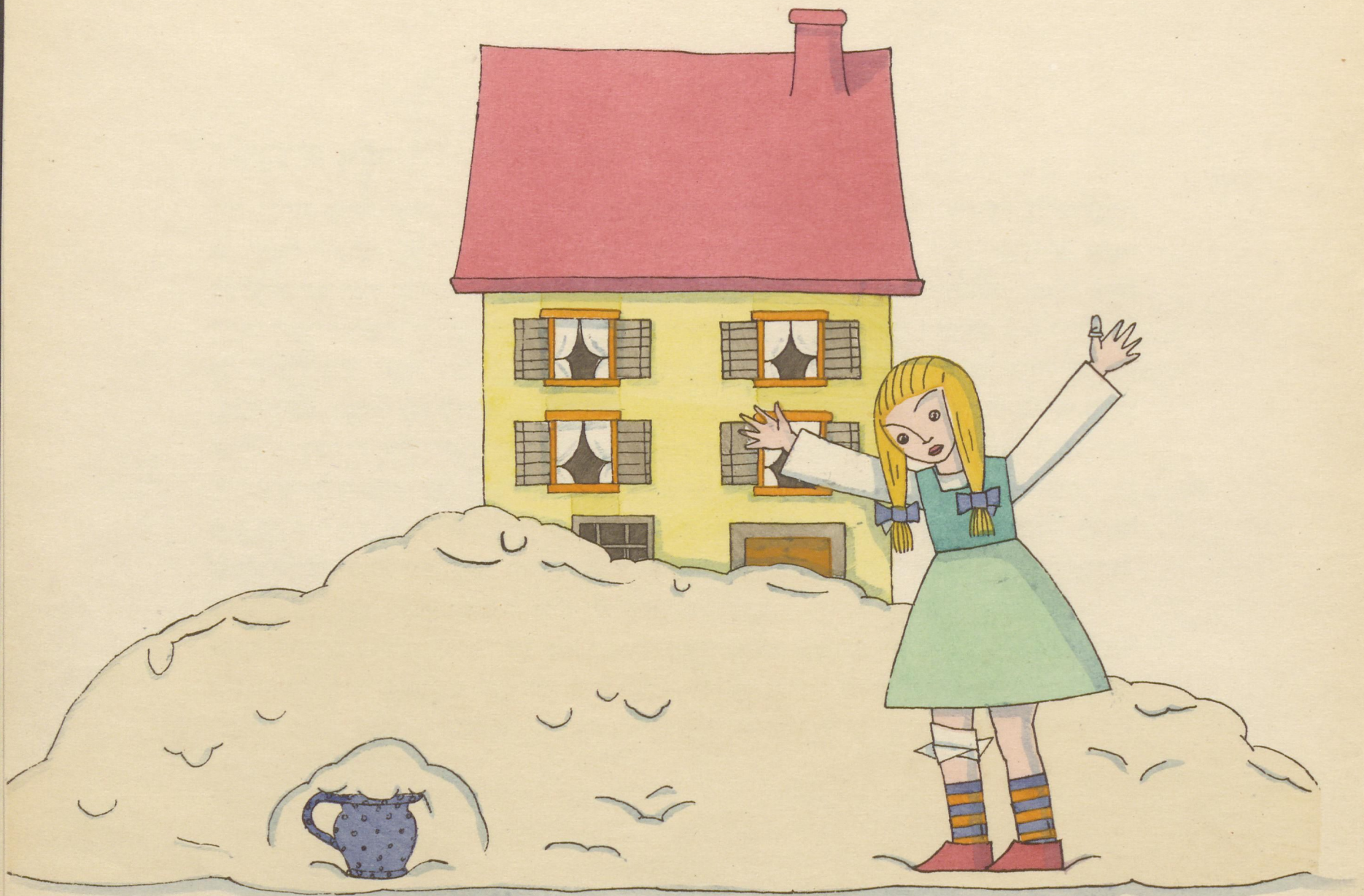
בת־הַמַּיִם.

אָה וְאַחֻזֹת הָיוּ מְשַׁחֲקִים עַל פִּי הַבָּאָר. נִכְשְׁלוּ וְנִפְּלוּ שְׁנֵיהֶם הַמַּיִמָּה. אָמְרָה לָהֶם בַּת־הַמַּיִם
הַשּׁוֹכְנֵת שָׁמָּה: "מַעַתָּה שְׁנֵיכֶם בְּיָדַי, מַעַתָּה תִּהְיוּ לִי לְעַבְדִּים" — וְהוֹלִיכָה אוֹתָם אֶל בֵּיתָהּ. שָׁמָּה
עַל הַיְלֻדָּה לְטוֹת פְּשֵׁתָהּ מְזוּחָמֶת וּמְסַבֶּכֶת וּלְשֹׂאֵב מַיִם אֶל חֲבִית שְׂאִין לָהּ קַרְקַעַי, וְעַל הַנֶּנֶעַר —
לְכָרוֹת עֵץ בְּקַרְדִּים קָהָה. וְלֹא נִתְּנָה לָהֶם לְאֹכֹל כִּי אִם פְּתוּמֵי לֶחֶם יָבֵשׁ. קָשָׁה כְּאַבְנֵי.
קִצְרָה נֶפֶשׁ הַיְלָדִים מֵרָעַב וּמֵעֲבֹדָה קָשָׁה. וַיְהִי הַיּוֹם וּבַת־הַמַּיִם יֵצֵאתָ לְשׁוּט כְּדַרְכָּהּ.
הַתְּנַנְּבוּ הַיְלָדִים וּבְרָחוּ מִשָּׁם. כְּאֲשֶׁר שָׁבָה בַּת־הַמַּיִם מִשׁוּטָהּ, יָדְעָה אֶת אֲשֶׁר עָשׂוּ לָהּ
הַיְלָדִים — וַיֵּצֵאתָ לְרִדְף אַחֲרֵיהֶם. קִפְצָה קִפְיָצוֹת גְּדוֹלוֹת — וּכְמַעַט הִדְבִּיקָה אוֹתָם. רְאוּתָהּ
הַיְלָדִים מֵרְחוֹק, חֲטָפָה הַיְלָדָה מִשְׁעַרְתָּ וְהִשְׁלִיכָה אַחֲרֶיהָ. הִיָּתָה הַמִּשְׁעַרְתָּ לַיַּעַר גְּדוֹל וְכָבֵד
מְאֹד וְלֹא יָקָלָה בַּת־הַמַּיִם לְבָקוּעַ בּוֹ כִּי אִם בָּרַב כַּחַת. סוּף־סוּף בְּקַעֲזָה בַיַּעַר וְעָבְרָהּ. מֵהַר
הַנֶּנֶעַר וְהִשְׁלִיךְ מִסֶּרֶק אֶל אַחֲזָרָיו. גְּדַל הַמִּסֶּרֶק וְהָיָה לָהֶר גְּבוּהָ וְתַלּוּל מְאֹד מְאֹד, וְשְׁנֵי סְלָעִים
לוֹ רְבוּת מְסָבִיב. וְאוּלָם בַּת־הַמַּיִם יָקָלָה גַם לָהֶר הַזֶּה וְעָבְרָה אוֹתוֹ. מִהֲרָה הַיְלָדָה וְהִשְׁלִיכָה
רְאֵי לְאַחֲזָרֶיהָ, צָמַח וְעָלָה הַר גְּדוֹל, וְכוּכִית כְּלוֹ, וְהָיָה הַהָר חֲלֻק־חֲלֻקֻלָּק, וּבַת־הַמַּיִם בְּכָל עָמְלָהּ
לֹא יָקָלָה לְעָבוֹר בּוֹ. אָמְרָה בַּת־הַמַּיִם בְּלִבָּהּ: אֲמַהֲרָ נָא הַכּוֹתֶה וְאַבְיָא אֶת הַקַּרְדִּים וְאַנְפִּיעַ
אֶת הַר הַזְּכוּכִית וְאַעֲבוֹר. עַד שֶׁהִלְכָה וְשָׁבָה נִמְלְטוּ הַיְלָדִים הַרְחֵק הַרְחֵק מִשָּׁם, וּבַת־
הַמַּיִם שָׁבָה לְדַרְכָּהּ בְּפַחַי־נֶפֶשׁ וְהַתְּנַחֲלָה לְאַשָׁה, עִיפָה וַיִּנְעָה אֶל בְּאֵרָהּ.

הדיקסא המתוקה.

מעשה בנערה צנועה ועניה אחת, שהיתה גרה עם אמה לבדה בבית. בלו להן מזונותיהן ולא מצאו מה לאכול עוד. יצאה הנערה אל היער ופגעה בזקנה. ראתה הזקנה את הנערה ואת עניה. המלה עליה ונתנה לה במתנה קדרה קמנה. אומרים לה לקדרה: "קדרה בשלי" והיא הולכת ומבשלת דיקסא של דחן מתוקה ונעימה מאד מאד למאכל. ואם פה תאמר לקדרה: "חדלי מבשל" – ועמדה מבשל. שבה הנערה אל אמה והביאה לה את הקדרה. מן היום שהוא והלאה לא ידעו עוד רעב ומחסור והיו אוכלות מן הדיקסא בכל אנת נפשן. פעם אחת יצאה הנערה מביתה. אמרה אמה לקדרה: "קדרה בשלי" – ובשלה הקדרה. עד שאכלה האם לשבע. בקשה הזקנה לעצר את הקדרה, נשכה מלכה הפתגם: "חדלי מבשל". היתה הקדרה הולכת ומבשלת, והדיקסא שופעת ושופעת. עד שפרצה ועברה מחוץ לקדרה, ונשפכה ארצה, ומלאה את כל חדר המבשלים, ואחריו כן את מלא הבית בלו, ואחריו כן – גם את בית השכן, עד שעברה ויצאה לרחוב והיתה מושכת והולכת בנהר, באלו בקשה הקדרה להשביע את כל העולם בלו. היתה הצרה גדולה ואין עוזר. לסוף באשר לא נשאר עוד בכל העיר אלא בית אחד נקי מדיקסא, שבה הנערה ומיד קראה: "חדלי מבשל" – ועמדה הדיקסא. ונהו כל הבא אל העיר והיא ותצה בדיקסא עד צואר.

הפוכבים אשר היו לדיגרי זהב.

זוה היתה נערה אחת. ובמות עליה אביה ואמה היתה עניה מאד מאד. אין לה בית לשבת בו ומטה לשכב עליה. גם לחם לאכל ובגד ללבוש לא היו לה. וזולתי הפגרים אשר לבשרה ופרוסת הלחם הנבש. אשר נתנו לה אנשי חסד ברחמיהם הרבים. ובכל אלה היתה הנערה תמה וישרה. ובחיותה עזובה מכל בטחה באלהים ויצאה השירה. בא לקראתה עני ואמר לה: "אנא, תני נא לי מלחמך, כי רעב אני." הושיטה לו את כל פתה ואמרה: "אכל וייטב לבך." בא לקראתה ילד בוכה ומילל: "ראשוי ראשוי! מי יבסה ראשוי, כי הבהו הקרו!" — הסירה הילדה את מצנפתה מעל ראשה וחקבשה בראש הילד. אף הלכה משם והנה ילד אחר לקראתה. פלו רועד מקר, כי אין מעיל לילד — נתנה לו את מעילה. אחרי כן פגע בה עוד ילד — ולו אין שמלה. נתנה לו את שמלתה. עם חשכה באה היערה. מצאה שם עוד ילד, ובקש ממנה את בתנתה אשר לבשרה. וגם את הבתנת נתנה לו הילדה הצדקת. באמרה בלבה: "חשך מסביב, איש לא יראני בעירמי."

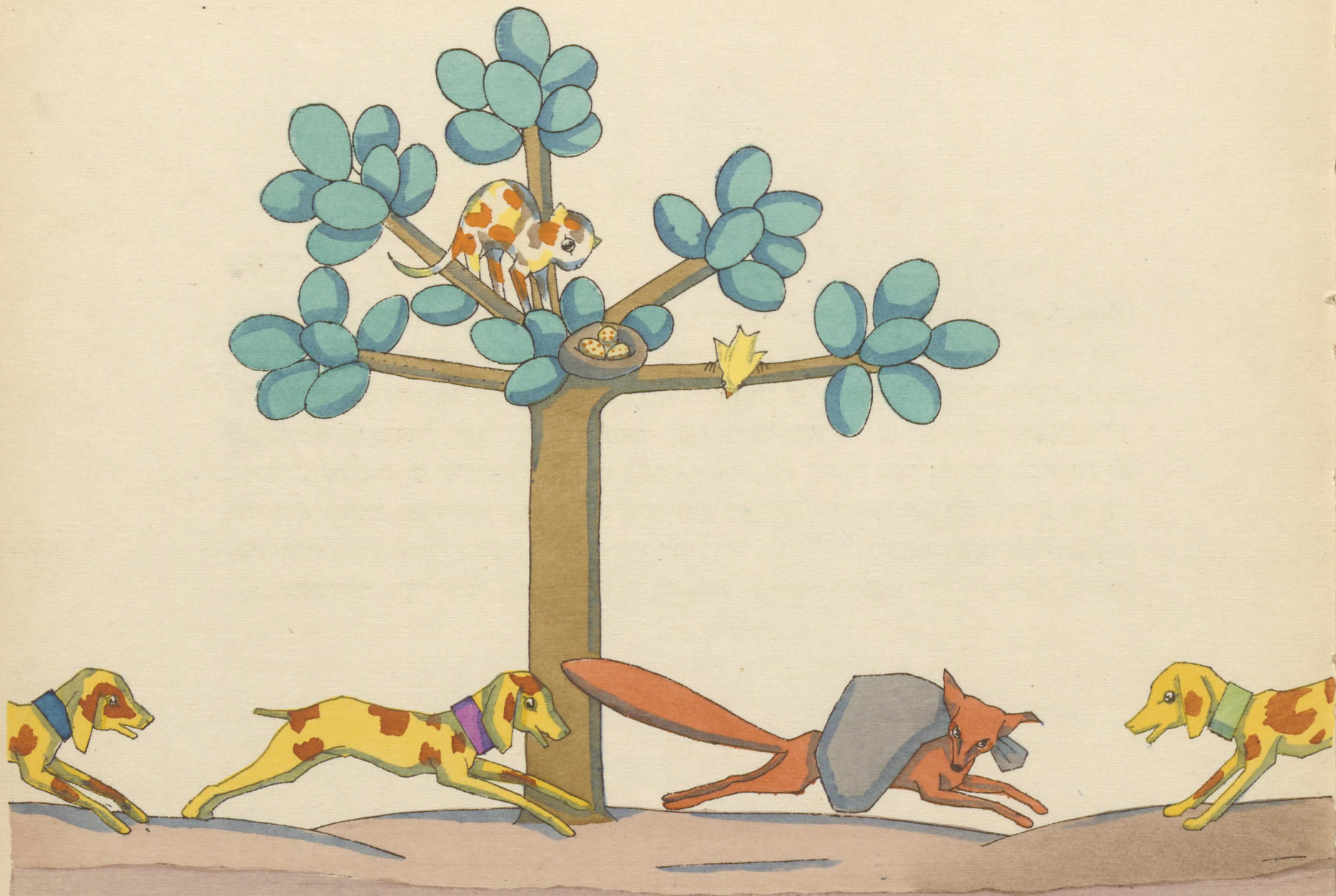
עודנה עומדת בעירם ובחסר כל. ומן השמים נפלו פתאם פוכבים רבים. פוכב-פוכב — דיגר זהב טהור. דיגרים טובים וכבדים. עוד רגע — וכתנת חדשה עלתה על בשרה. כתנת פד לבנה ונקנה. עמדה הילדה ולקטה את הדיגרים מלא החצן והיתה עשירה כל ימי חייה.

שועל וחתול.

החתול הלך ביער ופגע בשועל. ידע החתול כי השועל חכם ונבון, נכבד ונשוא־פנים, דבר אליו רכות ואמר: "לאדוני השועל שלום! מה־שלום כבודו, ומה־מעשהו, ומאין יביא לחמו בשנת בצורת כזאת?" נתן בו השועל את עיניו בנאווה וכוז, הביט בו מכף רגלו ועד קדקדו עד בוש, כמחרחר בדרך, אם ראוי אותו חתול לתשובה, אם לא. אחר־כך קרא: "אי לך, מלחך פנכה, פתי מנמר, קבצן ורודף עבברים! איך מלאך לבך לשאל בשלומי? מה תורה למדת? מה חכמה קנית?" — "דבר חכמה אחד ידעתי" — ענה החתול בצניעות, "ומה היא?" — שאל השועל בנאווה. — "כלבים פי יבאו לרדפני, אני יכול למהר ולטפס על העץ ולהמלט ממות." — "הואת חכמתך ובינתך לעיני הכלבים! — ענת השועל — אני שליט בשבעים חכמה ואוצרי מלא תחבולות ומזמות שונות, צר לי עליך! בוא נא אתי ואלמדך בינה, איך תמלט את נפשך מכלבים."

עודם מדברים, וצייד וארבעת כלביו באים, קפץ החתול ועלה קל מהרה על ראש העץ, התחבא בתוך הענפים, התכסה בעלים, פתח נא אוצרו הטוב, אוצר החכמות, אדוני השועל! — קרא החתול אל השועל מעל ראש העץ, אולם הכלבים כבר תפשו את השועל והחזיקו בו ולא הרפו ממנו. "אי, אדוני השועל! — קרא החתול — איך איפוא שבעים חכמותיך והמון תחבולותיך? יבאו וישיעודו ביום צרה! לו ידעת לטפס על העץ כמוני, והיתה לך נפשך לשלל."

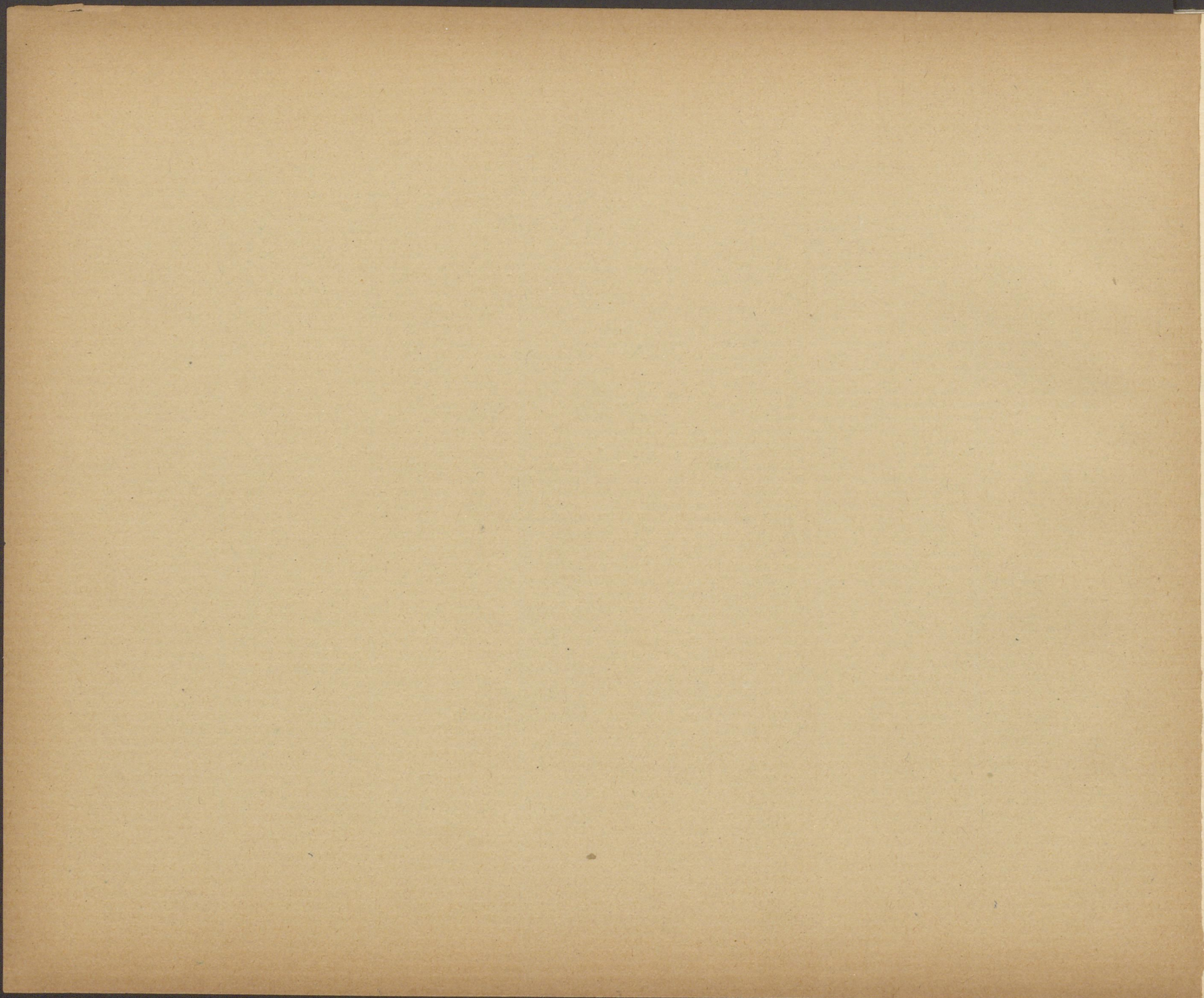
מפתח של זהב.

נער עני יצא בחרף היערה. הוא ומזחלתו לקושש עצים. עמם עצים מלא המזחלת והתמהמה לשוב לביתו. כי חזק עליו הקר מאד ואמר: אעלה מדורה ואתחמם מעט. עמד ונרף את השלג עד אשר נחשפה האדמה. והנה – מפתח של זהב לפניו. אמר בלבו: באשר מפתח שם גם מנעול. חפר באדמה ומצא תבת ברזל קטנה. "מי יתן ויבא המפתח בחור המנעול. אין זאת. כי אם הפצים יקרים בתבה." פתח את התבה מכל צד ולא מצא בה לא חור ולא מנעול. סוף-סוף מצא בנזית אחת חור קטן-קטן מאד. כמעט לא תשלט בו עין. נסה להביא את המפתח שמה – והנה הוא לפי החור. הפך את המפתח פעם אחת... עתה נשב ונחכה עד אשר יכלה לפתח את התבה ונדע. מה הם החפצים היקרים אשר בתוכה.

COPYRIGHT BY THE VERLAG „OPHIR“, BERLIN.

PRINTED IN GERMANY

05V-1724665

VIII.6
Seidm
190
15750

Inches

1
2

3
4

5
6

7
8

9
10

11
12

13
14

15
16

17
18

19
20

21
22

23
24

25
26

27
28

29
30

31
32

33
34

35
36

37
38

39
40

41
42

43
44

Centimetres

Colour Chart #13

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

DANES
-PICTA
.COM

